

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 21/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Dr. Ing. I. H., DrSc., bytom B., zastúpeného advokátkou doc. JUDr. A. H., CSc., B., vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 19 a v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2001 vo veci č. k. 15 Co 240/01-98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Dr. Ing. I. H., DrSc., o d m i e t a pre nepríslušnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. februára 2002 doručené podanie Dr. Ing. I. H., DrSc. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., zastúpeného advokátkou doc. JUDr. A. H., CSc., B., označené ako „Sťažnosť ktorou namietame porušenie svojich základných práv rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 240/01-98 zo dňa 30. 10. 2001.“

Sťažovateľ uviedol, že 26. júla 1999 podal na Okresný súd Bratislava I „žalobu na ochranu osobnosti, ktorej podstatou bola skutočnosť že žalovaný JUDr. O. Ď. bytom B., na

rôznych aktívoch, schôdzach a stretnutiach m. i. aj na členskej schôdzi Bytového družstva AVION konanej 6. 5. 1998 (toto vystúpenie predložil aj písomne) a pri ďalších príležitostiach dodnes opakovane oznamuje a rozširuje nepravdivý údaj o tom, že dnes už bývale predstavenstvo BD AVION a teda aj ja ako jeho člen, do textu zmlúv o prevode bytov do osobného vlastníctva „svojvoľne zakomponovalo klauzulu na základe ktorej sme (hovoril o členoch bývalého družstva) sa mali vzdať vlastníckeho práva, resp. sme mali splnomocniť len predstavenstvo BD aby s naším majetkom mohlo nakladať“.

Okresný súd Bratislava I „žalobu zamietol s odôvodnením že

- Konanie odporcu nemožno považovať za konanie spôsobilé privodiť ujmu na právach na ochranu osobnosti

- Odporca nepreukázal zníženie svojej vážnosti a dôstojnosti.

Odvolačný súd (Krajský súd v Bratislave) potvrdil rozsudok s odôvodnením že:

- Žalobca nepreukázal že došlo k následkom predpokladaným zákonnými ustanoveniami na ochranu osobnosti pretože vyjadrenia (inkriminované tvrdenia – obvinenia) nedosiahli intenzitu zásahov do osobnosti žalobcu podľa ust §§ 11 a nasl. O. z.“

Sťažovateľ tvrdí, že „uvedeným konaním súdov boli porušené moje práva chránené čl. 19 Ústavy SR a pravdepodobne aj čl. 46 odst. 3 Ústavy SR a preto týmto podávam Sťažnosť ktorou namietam porušenie svojich základných práv“, a navrhuje, aby ústavný súd

„- vyslovil že rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 240/01-98 boli porušené moje práva podľa čl. 127 odst. 1 Ústavy SR,

- zrušil uvedené rozhodnutie

- a uložil aby Krajský súd ďalej konal v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd (upravených v ústave), alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich

z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj jeho príslušnosť na jej prerokovanie a rozhodnutie, pretože na konanie a rozhodovanie o porušení základných práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby je oprávnený len vtedy, ak im ochranu neposkytujú všeobecné súdy.

Ústavný súd zistil, že obsahom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s označenými rozsudkami všeobecných súdov a predovšetkým tvrdenie, že výklad inštitútu ochrany osobnosti bol v jeho veci zúžený. Sťažovateľ z týchto skutočností vyvodil záver, že boli porušené jeho práva chránené čl. 19 ústavy a čl. 46 ods. 3 (v kontexte práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1), a navrhol, aby ústavný súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci č. k. 15 Co 240/01-98.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...“ Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom procese (II. ÚS 4/94). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia ústavného práva (II. ÚS 3/97).

Aj keď ochrana ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a mena nesporne spadá ako ústavne zaručené základné právo pod ústavnú ochranu (čl. 19 ods. 1), hmotnoprávne podmienky pre ňu sú zverené právnej norme nižšieho stupňa právnej sily

(Občianskemu zákonníku). Výklad a aplikácia Občianskeho zákonníka prislúcha predovšetkým všeobecným súdom (čl. 142 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní i v štádiu predbežného prerokovania veci vychádza (a v konečnom dôsledku prijíma záver) iba z konkrétneho obsahu sťažnosti a jej petitu (I. ÚS 7/98). Ak jej obsah nepoukazuje na skutočnosti predstavujúce možnosť ingerencie ústavného súdu do konania pred všeobecnými súdmi, chýba pre konštatovanie o oprávnení ústavného súdu vo veci konať jedna z podstatných podmienok – jeho príslušnosť. Ústavný súd teda nerozhoduje o porušení základných práv a slobôd, ak všeobecný súd žalobu na ochranu týchto práv prijal, konal a rozhodol o nej, ani nepreskúmava postup tohto súdu v prípadoch, v ktorých je obsahom podania na ústavný súd iba nespokojnosť sťažovateľa s rozhodnutím všeobecného súdu vo veci samej (neúspech jedného z účastníkov konania v spore).

Vychádzajúc z uvedených skutočností bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť z dôvodu jej nepríslušnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2002